

· RECENSIE Collegium Ad Mosam bekoort met aangename koorklank

Jubilerende Händel centraal op Coronation Concert:

Gehoord: Collegium Ad Mosam o.l.v. Huub Ehlen, m.m.v. Léon Berben en Mie Miki

Waar: Rodahal (22 juli)

door Maurice Wiche

Händel was een wereldburger. Reisde al op jonge leeftijd naar Italië en Frankrijk, om ten slotte Engeland als zijn tweede vaderland uit te kiezen. Hij was flamboyant, geestig en ad rem. Toen een zanger een keer uit ontevredenheid over zijn manier van begeleiden dreigde op het clavecimbel te springen en het in stukken te slaan antwoordde Händel: "Doe dat alsjeblieft, want ik weet zeker dat meer mensen ko-

men om je te zien springen dan om je te horen zingen". Ik bedoel maar.

Dit jaar is het 250 jaar geleden dat hij stierf, en dus wijdde het professionele Limburgse barok-ensemble Ad Mosam afgelopen woensdag een WMC-concert geheel aan hem. Op het programma onder meer een tweetal feestelijke 'Coronation Anthems' die ooit geschreven waren voor de kroning van King George 11. De eerste, *Zadok the Priest*, opende wat voorzichtigjes en maakte meteen duidelijk dat je in deze droge akoestiek de dynamische accenten wat moet overdrijven wil je voorkomen dat het geheel wat te mat overkomt. Wat dat betreft was de tweede, *The King shall rejoice*, overtuigender. Tussendoor speelde organist Léon Berben het *orgelconcert in F, opus 4 nr. 4*, en drukte hij Händel daarbij niet in een strak keurslijf, maar gaf hij hem met name in de langzamere delen een aangenaam, licht-poëtisch randje.

Het was wat wennen aan de iele or-

gelklank, en dat gold óók voor de vertolking van de *Klaviersuite nr.5* op accordeon (het 'andere' blaasinstrument), door Mie Miki. Weergaloos echter was haar interpretatie: grote dynamische contrasten en alles doortrokken van een spontane, natuurlijke muzikaliteit. Die spanning ontbrak daarna compleet in het arrangement voor drie natuurtrompetten, baroktrombone en pauken, dat de titel *Pieces from Mr. Händel* meekreeg. Te slap en te weinig karakter. Het slot zette gelukkig nog een kers op de taart, want in de selectie uit *The Messiah* maakte Ad Mosam indruk met zijn aangename koorklank, die daarnaast prachtig kleurde bij het authentieke instrumentarium. Zoiets zou je in een kathedraal wensen te horen, zodat Händels ongebreidelde levenskracht je wat meer zou omarmen.

Overigens betwijfel ik of de man nou zo'n knuffelbeer was: op feestjes hield hij de champagne ook liever voor zichzelf...